

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΜΙΑΣ ΕΚΔΡΟΜΗΣ

ΑΥΣΤΡΙΑ 2 – 9 /07/2012

...Είναι δύσκολο να βρεις το αχνάρι στον απνεύματο κόσμο των κτιρίων, των επιχειρήσεων, των μνημονίων, εμείς όμως το βρήκαμε και εκεί, εκεί που ο αρχικός κορμός του ΧΟΘ έχει φροντίσει και το διατηρεί θαλερό, βασισμένο στην ανθρώπινη αξιοπρέπεια, στον σεβασμό και προπάντων στην εκτίμηση της φιλίας.

Κείμενα, επιμέλεια παρουσίασης :
Γ. Μαντζαγρή (Τμήμα ενηλίκων Πέμπτης)
Φωτογραφίες : Γιώργος Έρνα, Γωγώ

«Καλή αντάμωση τον Ιούλιο στο Γκράτς» ήταν η ευχή των φίλων μας από την Αυστρία, μετά την επίσκεψή τους στη Θεσσαλονίκη αρχές Απριλίου... και ο Ιούλιος έφτασε, απόγευμα Δευτέρας **2/7/2012 το ταξίδι ξεκινάει**, αρχηγός ο πρόεδρος Βασίλης Στεφανίδης, συνοδοί οι δασκάλοι μας Ελένη Εμμανουηλίδου και Τάσος Τοικρίκης, παρέα μας οι μουσικοί Δημήτρης Ζόρας, Γάννης Λίτσιος και Αποστόλης Τσολακίδης.

Τουρκουάζ μπλούζες, άσπρα καπέλα, άπειρες αποσκευές, πολύχρωμα συναισθήματα!!, όλα φορτωμένα στο πούλμαν του ΚΤΕΛ Θεσσαλονίκης, ο Γιώργος και ο Μίλτος οι οδηγοί μας, παλιοί γνώριμοι κι αυτοί.

Κάθε πρόσωπο και μια ιστορία 57 περίπου, κάθε ψυχή και μια αναζήτηση, απόδραση, λήθη σ' αυτό που πληγώνει και ένας κοινός παρανομαστής η δυναμική της ομάδας. Όλη τη νύχτα ταξίδι, το πρώτο από τα πολλά γλέντια με το κλαρίνο στο πούλμαν, με τα τσίπουρα και τους ατέλειωτους μεζέδες (η απαρίθμηση φυσικά αδύνατη), ξημέρωμα στη Σλοβενία καφές στο αλσάκι και ο στρατηγός στο πρόσταγμα της πρωινής γυμναστικής.

Λίγο πριν το μεσημέρι 3/7 φτάνουμε στο Γιούντεντορφ ένα παραμυθένιο χωριό 5χλμ. περίπου έξω από το Γκράτς, είναι ο τόπος διαμονής μας.

είναι αυτό που λέμε δεν υπάρχουν λόγια.

Μια πλατεία αγκαλιά μας περίμενε εκεί, βαθειά μάτια προσμονής, λαχτάρας, ειλικρινούς αγάπης, ζεστασιάς, αυτό το ανεπμήδευτο, το αδιαμφισβήτητο όλο. Η γλώσσα του σώματος δεν κάνει ποτέ λάθος και εμείς μιλούσαμε μόνο αυτή. Ήταν όλοι εκεί ο Χούμπερτ, η Ινγκε, ο Κώστας, η Τίνα, η Βαρβάρα, η Ελένη, η Μαρία, η Μαριαννίτσα, ο Ρόμπερτ, ο Βέρνερ, η Έλφη, η Ανελίζε, η Ούτε, η Χέρτα, ο Βόλφγκανγκ, φυσικά ο Γιώργος και η Έρνα, ο Ιωσήφ ...όλοι *(συγχωρήστε με που δεν μπορώ ν' αναφέρω όλα τα ονόματα)*. Η αίσθηση του χρόνου είχε χαθεί, όπως και σ' όλη τη διάρκεια της εκδρομής, παρά την κόπωση, μια παιδική ζωηρότητα κυριαρχούσε στο μεσημεριανό φαγητό, στην απογευματινή πρόβα, στην πρώτη βραδινή συνάντηση με τους φίλους μας.

Επόμενη μέρα 4/7 μεσημέρι επίσκεψη στο Δημαρχείο του Γκρατς, θερμή υποδοχή και γιατί όχι περηφάνια, γέμισε η πλατεία Ελλάδα.

Μετά από την παράσταση στην πλατεία, χορέψαμε στην αποχαιρετιστήρια γιορτή του BG/BRG Seebacher, του σχολείου όπου υπηρετεί ο Χούμπερτ.

Σε μια στιγμή όλο το νόημα, τα παιδιά χόρεψαν το Μενούση και μας χάρισαν τις ζωγραφιές τους!!! Πόσο πιο δυνατό συναίσθημα ;

Επίσκεψη στη Βιέννη στις 5/7,

μια αρχοντική πόλη με μια απρόσμενη ηρεμία, καθένας από μας, άλλοτε στα

κλεφτά και άλλοτε αποκάλυπτα, βυθιζόταν στο εαυτό του, χανόταν στα όνειρά του, μια επιπλέον φιγούρα στο μαγικό αυλό. Η ξενάγηση των φίλων μας όμως συνεχιζόταν στ' ατέλειωτα αξιοθέατα και μας επέστρεφε στην πραγματικότητα.

Από τις ξεχωριστές στιγμές της εκδρομής, το αντίκρισμα της πλακέτας με τη μορφή του οραματιστή Ρήγα Φεραίου, δίπλα από το ναό της Αγίας Τριάδας στο δρόμο των Ελλήνων, συγκίνηση και ένας βουβός, βαθύς φόρος τιμής.

Παρασκευή 6/7 Wörthersee “Minimundus”, Velden. Τα σημαντικότερα αξιοθέατα, μνημεία, σύμβολα πολιτισμού όλου του κόσμου συγκεντρωμένα σ' ένα μέρος με την ακρόπολη στην πρώτη τιμητική θέση,

συγκίνηση και μια πικρή σκέψη, ίσως με μια υπόσχεση : «γιατί μόνο το παρελθόν; «επιβάλλεται να παλέψουμε και για το μέλλον».

Η συνάντηση του πανανθρώπινου, η ίδια εσωτερική ανάγκη δημιουργίας κάθε λαού, εκφρασμένη ανάλογα με την κουλτούρα του, καλοστημένες μινιατούρες σ' έναν παραμυθένιο χώρο.

Στη συνέχεια επίσκεψη στο νησάκι **Maria Worth στη λίμνη Wörthersee**, είναι απ' αυτά τα μέρη που όταν κλείνεις τα μάτια σου, οι εικόνες παλεύουν ποια θα πρωτοκυριαρχήσει και όλες μαζί ξεχειλίζουν τη ψυχή από χρώματα.

Πόσες παραστάσεις! ατέλειωτη μέρα, μετά τη περιήγηση στη λίμνη και το μπάνιο μια ξαφνική καταιγίδα και η ώρα της μπύρας με τα παραδοσιακά φαγητά και την αναφώνηση του «ύμνου» της εκδρομής «ένας πετεινός» όλα αυτά στο Kerschdorf "Thomann".

Το απόγευμα, παράλληλα με τη διαδρομή μας προς το Eibiswald, ένα γοητευτικό φλέρτ με τις συννεφιασμένες κορυφές και στο βάθος του ορίζοντα το ηλιοβασιλέμα, κατευόδιο μέχρι τις ανηφορίες των πυκνόφυτων δασών της Σλοβενίας.

Φτάσαμε σούρουπο στο Eibiswald η γιορτή είχε ξεκινήσει, παρ' όλη την τόσο έντονη μέρα, νοιώσαμε κάτι μαγευ-

τικό, μια χαλάρωση και μια οικειότητα απρόσμενη ακούγοντας το ζεστό χειροκρότημα πριν καλά, καλά κατεβούμε από το πούλμαν.

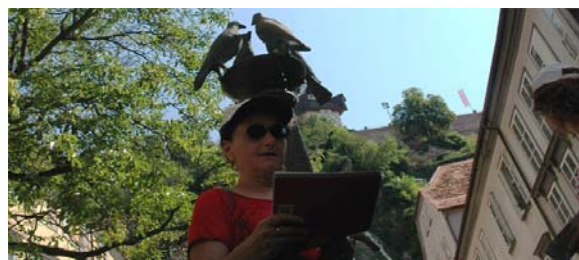

Το αποκορύφωμα της τιμής προς το σύλλογο ήταν η έκφραση ενδιαφέροντος για διατήρηση σχέσεων, και μία λεπτομέρεια όμως τόσο σημαντική: αλλάξαμε σε χώρους εργασίας με προσωπικά αντικείμενα, σημειώσεις, ηλεκτρονικό εξοπλισμό, σε απόλυτα ιδιωτικό χώρο και η αγωνία του Χούμπερτ «μήπως ταλαιπωρούμαστε». Οι εντυπώσεις με το στίγμα του ΧΟΘ, θέλω να πιστεύω, δίκαια κερδισμένες, μετά το μεγάλο γλέντι.

Επιστροφή αργά στο ξενοδοχείο με επίλογο της ατέλειωτης μέρας τη μάζωξη της ομάδας. Έντονη αλλά ειλικρινής κριτική και αυτοκριτική, βαθιά ενδοσκόπηση και κατάθεση ψυχής. Τέτοιες στιγμές είναι απ' αυτές που πονάνε, θεμελιώνουν όμως αρχές και ισχυροποιούν δεσμούς, απαραίτητες προϋποθέσεις συνέχειας. ...

7/7 Ημέρα αφιερωμένη στο Γκρατς

Αν τη Βιέννη τη χαρακτηρίσαμε αρχοντική και απρόσμενα ήρεμη, για την πόλη του Γκρατς θα λέγαμε ζεστή, παρειστική με φανερή την αίγλη της ιστορίας της και το πάντρεμα με τη σύγχρονη εποχή. Πλακόστρωτοι πεζόδρομοι, πλατείες, σύγχρονα κτίρια, άπειρα καφέ με σεβασμό στο παλιό χρώμα, μια πόλη που σέβεται και υπηρετεί τον άνθρωπο.

Η πανοραμική θέα από το ρολόι, οι πεζόδρομοι, τα φιλόξενα καφέ και η πνευματική ατμόσφαιρα γενικά γοητεύουν τον επισκέπτη, με στόχο το επόμενο ταξίδι του.

Συγκινητική ήταν επίσης και η φιλοξενία των εκεί ελληνικών ταβερνών Athen/Αθήνα, El Greco και Μύκονο με την ευγενική προσφορά του μεσημεριανού γεύματος σ' όλη την ομάδα.

Ακολούθησε η «Ελληνική βραδιά» με ιδιαίτερη επιτυχία, ο Φριτς Λάμμερ (ταβερνιάρης /ξενοδόχος) είχε φροντίσει γι' αυτό, με την πινελιά του Χούμπερτ, ο οποίος είχε την επικοινωνία με το στυριακό γκρουπ.

8/7 Πρωί στο σιδηροδρομικό σταθμό και στη γραμμή Γκρατς- Φοϊτςμπεργκ/Κεφλαχ, φτάσαμε σε μία πόλη 10.000 κατοίκων που μέχρι το 1998 εξόρισε μεγάλες ποσότητες κάρβουνου.

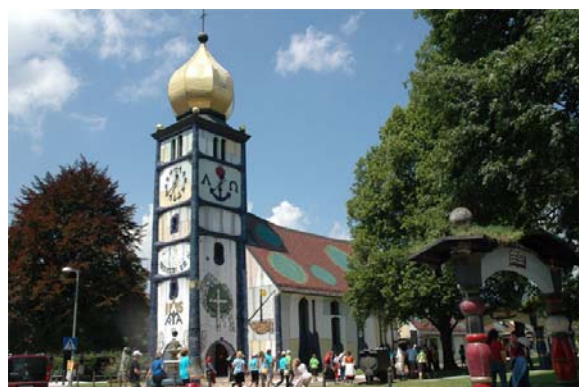
Κατά μήκος του ποταμού Καϊναχ που περνάει από την πόλη δημιουργήθηκαν εμπορικοί δρόμοι με αποτέλεσμα το Φοϊτςμπεργκ να αναπτυχθεί πάρα πολύ, λόγω της πλεονεκτικής του θέσης.

Η τιμητική φωτογράφιση στο τραίνο της GKB, η εγκάρδια υποδοχή από το Δήμαρχο,

οι δροσεροί χυμοί, τα επιμελημένα εδέσματα και προπαντός η ακάματη διάθεση της προσφοράς των φίλων μας συνεχιζόταν.

Επόμενος σταθμός το Μπερνμπαχ, επίσκεψη στην εκκλησία της Αγ. Βαρβάρας με τις πολύχρωμες προσόψεις και το καμπαναριό με το χρυσό «κρεμμύδι».

Αφιερωμένη στις 12 θρησκείες του κόσμου με τ' αντίστοιχα σύμβολά τους. Όλη η αλήθεια κρυμμένη στο μήνυμα του καλλιτέχνη, μια οικουμενική εκκλησία, η ίδια εσωτερική ανάγκη κάθε ανθρώπου για το Θείο, μουσουλμάνος, χριστιανός, Ιουδαίος, βουδιστής όλοι παιδιά Ενός Δημιουργού.

Κάθε δόγμα διεκδικεί τη μοναδικότητα, όμως καταλήγουν όλα στο ίδιο σημείο: στο μεγαλείο και τη σοφία πλάσης.

Στην πορεία μας προς το Altes Almhaus περάσαμε από την περιοχή του «Πίμπερ πατρίδα των Λιπιτσάνων» εκεί όπου βρίσκεται το ιπποφορβείο των άσπρων αλόγων, φημισμένων από τη Σχολή ιππασίας της Βιέννης. Μετά το πρώτο παγκόσμιο πόλεμο μεταφέρθηκαν εκεί από το Λίπιτσα (περιοχή που τώρα ανήκει στη Σλοβενία).

Κάθε χρόνο γέννιονται 30-40 πουλάρια, τα οποία είναι σκούρα στην αρχή και μετά περίπου 10 χρόνια, γίνονται άσπρα. Τα' άλογα αυτά από 1- 3 χρονών περνάνε τα καλοκαίρια τους σε βουνά με υψόμετρο 1500μ. οι φοράδες στο Prentlalm και τ' αρσενικά στο Stubalm (Altes Almhaus).

Η διαμονή τους εκεί είναι σημαντική, γιατί έτσι εκπαιδεύονται σε δύσκολα εδάφη, απαραίτητη προϋπόθεση για τη σχολή ιππασίας της Βιέννης.

Φτάσαμε το μεσημέρι περίπου στο Altes Almhaus, μια εικόνα ονειρικού τοπίου, χάθηκε η βουνοπλαγιά από το πλήθος των αλόγων, μια ομορφιά που σου αλάφρωνε το νου, ψηλοί, τοξωτοί λαιμοί, στιλπνοί, γλιστεροί μυς και η γυαλάδα του ήλιου πάνω στο τρίχωμα..

Με τον ήχο του κλαρίνου δεκάδες αυτιά σηκωμένα έπαιζαν και έδιναν αποχρώσεις στην έκφρασή τους.

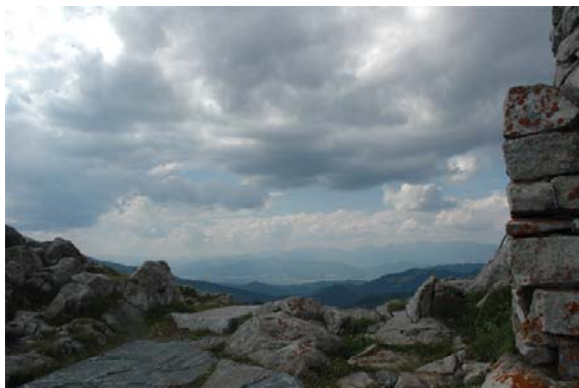
Μία παράσταση με μοναδικό σκηνικό και μοναδικούς θεατές. Ίσως, η πιο ποιητική της εκδρομής.

Μέρος του σκηνικού η κυματιστή φωνή της Ελένης «στ' άρμενου γιος..» και το λικνιστικό χαμόγελο της Αμαλίας.

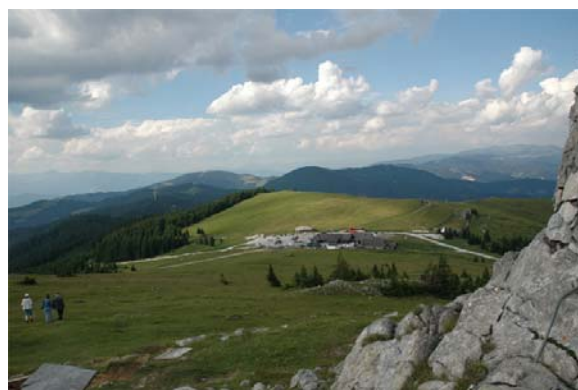

Λίγο πιο ψηλά το άγαλμα της Παναγίας, Κυρίαρχη στα μεγαλόπρεπα βουνά και τις βαθιές χαράδρες, αναρριγούμενες από την αντίθεση, όλη η ελευθερία της γενέθλιας γης στα 1800μ.

Αρμονικοί ήχοι απόλυτης ηρεμίας και εκεί πάνω στο πράσινο γρασίδι με τις γκρίζες πέτρες σχηματισμένα τ' αρχικά του ΧΟΘ, από το Θανάση, πραγματικά μοναδική εικόνα.

Όλο αυτό το σκηνικό φροντισμένο από τους φίλους μας και τον Πέτρο, τον Έλληνα Σαλονικιό με το πλατύ χαμόγελο.

Σαν ιδιοκτήτης της ταβέρνας κέρασε, το ιδιαίτερα φροντισμένο γεύμα και τα ποτά μετά την παράσταση, λες και υποδέχθηκε τους αγαπημένους του συγγενείς από την πατρίδα, έτσι μας έκανε να νοιώσουμε. Αλήθεια πόση συγκίνηση ! Πραγματικά ένα ποιητικό τοπίο (όπως προανέφερα) με μια ποιητική ατμόσφαιρα .

Φεύγοντας, όσο αφήναμε πίσω το βουνό, τόσο νοιώθαμε την έλξη του με ένα πλήθος εικόνων και συναισθημάτων αταξινόμητο, μα τόσο ανεκτίμητο.

Κυριακή βράδυ 8/7 ο αποχαιρετισμός και η ανταλλαγή των συμβολικών δώρων.

Μπορεί να θεωρηθεί υπερβολή μα αυτό που νοιώσαμε όλοι, ήταν ότι αύριο θα αποχωριζόμασταν κάποιους ανθρώπους τόσο δικούς μας και άλλο τόσο σημαντικούς.

Ένα δάκρυ συγκίνησης και ένας κόμπος στο λαιμό παρέα με μια ειλικρινή ευχή και μια βαθειά υπόσχεση, να μην ξεφτίσει και να μην αποδυναμωθεί ποτέ αυτή η σχέση.

Είναι δύσκολο να βρεις το αχνάρι στον απνεύματο κόσμο των κτιρίων, των επιχειρήσεων, των μνημονίων, εμείς όμως το βρήκαμε και εκεί, εκεί που ο αρχικός κορμός του ΧΟΘ έχει φροντίσει και το διατηρεί θαλερό, βασισμένο στην ανθρώπινη αξιοπρέπεια, στον σεβασμό και προπάντων στην εκτίμηση της φιλίας. Σ' αυτή την εκδρομή ξαναζήσαμε την ξεγνοιασιά των σχολικών μας χρόνων, μεγάλωσε η οικογένειά μας και νοιώσαμε πολύ πιο σημαντικοί.

Σας ευχαριστούμε όλους, όσους φροντίσατε γι' αυτό.